

BUDAPESTI HIRLAP

képelete

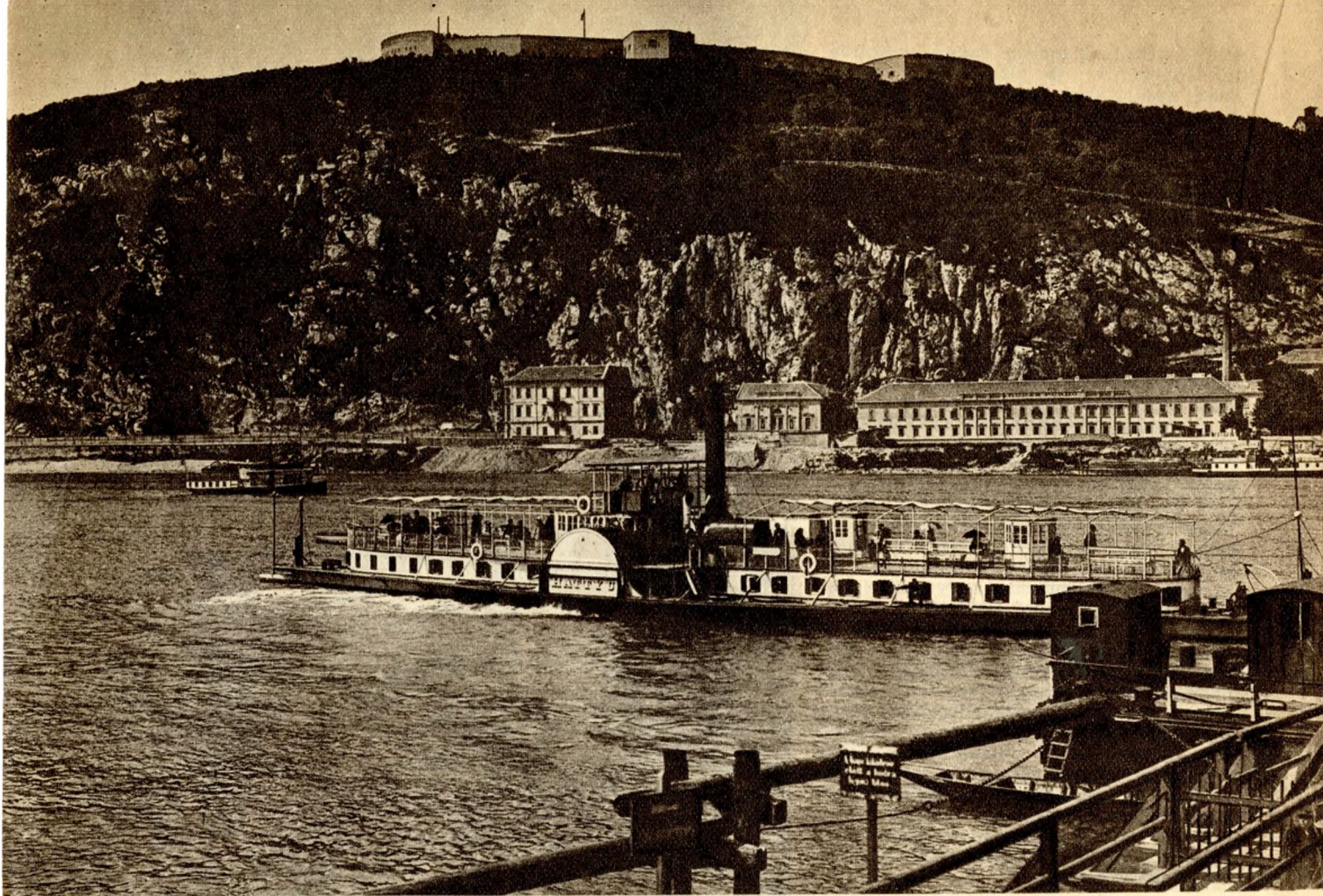
Mussolini Milanóban, a nagy fascista ünnepek során 15.000 lombardiai földművelő felvonulását szemléli.

A „Budapest” tengerjáró első tengeri útjára indul.

Bernhard Rust német kultuszminiszter és felesége a mátyásföldi repülőtéren, megérkezésük után. Hóman kultuszminiszter (középen) és felesége (balra) fogadták a vendégeket. Hóman mellett vitéz Róssy György, a Légügyi Hivatal főnöke.

A „Hattyu“ elhagyja az Eskü-téri állomást . . . (1897 előtti felvétel.)

A „HATTYU“

Azokban az időkben, amikor Budapest legboldogabb társadalmi életét élte, a múlt század kilencvenes éveiben, a kék Duna hullámain egy habfehér, karcsu, finom jármű szeltek, mely a város közönségét Pestről, Budáról a Margitszigetre vitte és onnan visszahozta. Ez volt a Dunagőzhajózási Társaság *Hattyu* nevű kedves hajója. Később aztán, hogy az akkor vadregényes, főhercegi sziget nagyobb kedveltséget nyert a közönség körében, ez a hajó ikertestvéreket is kapott, ezek voltak a Súlyom és a Fecske. Amikor pedig a Margithid oldalnyulványával leért a szigetre és a hajóközlekedés hosszadalmassá lett, e hajók eltűntek a Duna tükreiről s akit a hadi véletlen Belgrádba, Zimonyba vetett, ott látta viszont a *Hattyut*, mely a Duna és Száva hullámain járva, a két város között a személyforgalmat tartotta fenn.

Őszbecsavarodó, egykori pesti hadfiak, amikor ott meglátták, majd amikor Urlaubra hazajöttek s idősebb mamákkal és fiatalabb nagymamákkal találkoztak, dobogó szív-

vel és kipirult arccal beszéltek a hajóról.

Ah, szép emlékek fűződnek ahhoz a *Hattyuhoz*... Az nem jelent kevesebbet a régi Budapest társaság életében, mint a Vigadó, vagy a „Hangli“, vagy a Kugler, vagy a Stefánia-ut. Hány kis életregény nagy fejezete játszódtott le annak a fedélzetén és hány kis dalocska csattanója vált ott valóra? Hány boldog kézszorítás, gyönyörűséget jelentő egymásmellettülés, nagyjelentőségű bemutatás, régen epedve könyörgött ígérte, titokban váltott pillantás, lopva megbeszélte találkozás színhelye volt az? Hányan gondolnak, sőt — szabadjon úgy írnom: — gondolunk vissza rajongva, szeretettel erre a szép hajóra s égő szívvel s lángoló arccal varázsoljuk magunk elé a régmúlt pillanatot, amikor...

Mi lett abból a hajóból? Szörnyűség rágondolni... Az összeomlás egy világot felfordító pillanatában az a fehér hajó egyszerre átváltozott egy sötét rémhajóvá, melyen örömmámorban uszó idegen hordák

tanyáztak, részegen hazafias dalokat ordítottak és úgy mentek haza; azt hitték, hogy már rendben van a világ, itt a béke és a jólét és most már övék a világon minden, ami szép és jó, hogy a *Hattyu* most már nekik tollászkodik ezentul...

A sok minden között, amit akkor elvesztettünk, elvesztettük a *Hattyut* is. De nekünk, öreg ábrándozóknak mégis maradt valamink a kedves *Hattyuból*. Mi még néha ott ülünk rajta és boldogan éljük át a *Hattyu* szép napjainak minden örömet... Nekünk fűzérék a romantikából ékitik láthatatlanul annak a hajónak oldalát és zászlócskát lengető vitorlarudját. Mi látjuk, hogy hány hálás szív, gyengéd kéz fűz annak a köteleire apró rózsákból fűzért s mentőcsónakjába ölszámba szórja az emlékezés szin pompás virágait. Az a hajó nekünk és oly sokunknak a múlt hajója, a soha vissza nem térő múlté, mely telve van szépséggel, örömmel s nekünk az ifjúságot jelenti, azt a boldog ifjúságot, mely vissza nem tér soha, soha...

Rexa Dezső.